

[Hans Thyge Jacobsen.]

tilsvarende, jo maa stille hele dette Spørgsmaal i en Belysning, som gør det nødvendigt at overveje Sagen.

Den højtærede Minister udtalte i sin Forelæggelsestale Sp. 4708, at en „vederlagsfri Pensionsordning for alle Borgere vilde medføre mere end en Fordobling af Aldersrenteudgifterne, hvorfor Ordningen hidtil har været anset for uigennemførlig“. Ja, men der er jo ikke nogen, som har talt om, at en almindelig Folkepensionering skal være vederlagsfri. Hvis dette skulde gennemføres, maa jeg give den højtærede Minister Ret i, at man vilde komme op paa saadanne Beløb, at det aldeles ikke kunde holde. Den før omtalte Statsbanepøtør og den ligeledes før omtalte Selvpensionist har jo ikke faaet en vederlagsfri Pension, men har Livet igennem ydet deres Vederlag dertil, til Forskel fra Aldersrentemodtageren. Ligheden skulde skaffes derved, at alle, ogsaa de ikke fast ansatte og ogsaa de Medborgere, som ikke er Selvpensionister, fik Adgang til at vederlægge deres Aldersrenteforsørgelse paa en eller anden Maade med et eller andet Bidrag.

Der kunde gives endnu flere Begrundelser for, at Forsikringsøjeblikket, om jeg maa kalde det saaledes, er inde nu, bl. a. den Begrundelse, at vort Lands nuværende Aldersrentemodtagere i deres Organisation og i deres Programmer, i deres Skrifter og Udtalelser jo ustandselig understreger deres Ønske om en almindelig Folkepensionering. Det maa dog tale til Fordel for denne Tanke, at de nuværende Aldersrentemodtagere saa afgjort og saa stærkt gaar ind for den. De kan jo, saa vidt jeg kan se, ikke have nogen personlig Interesse i, at der bliver indført en eller anden Forsikringsordning nu, al den Stund de, om jeg saa maa sige, har deres Aldersrenteforsørgelse i Orden uden at kunne komme til at yde noget Forsikringsbidrag. Vi staar derfor her over for et interessant psykologisk Træk, nemlig at de paagældende ud fra deres Erfaringer, og idet de ser tilbage, ønsker, at der i deres Tid havde været en Folkeforsikring, saa at de kunde have haft en bedre Aldersrenteforsørgelse, og saaledes at Samfundets Økonomi paa dette Omraade kunde have været af en større Sundhed, end Tilfældet truer med at blive.

Endelig kunde jeg maaske nævne, at Administrationens Indviklethed under den nuværende Ordning vilde blive afløst af Enkelthed under en Forsikringsordning. Det er jo ikke blot os her i Tinget, som faar Hovedpine, naar vi skal prøve paa at sætte

os ind i de meget indviklede Regler, som hele denne Lovgivning har. Ikke blot i Centraladministrationen, men nok saa meget maaske ude i de lokale Administrationsgrene maa det være overordentlig svært at have med dette Arbejde at gøre, og det er jo efterhaanden et meget betydeligt Antal Tjenestemænd, som er beskæftigede med at administrere Aldersrenteforsørgelsen; hvor mange af de omtalte mange Millioner Kroner der egentlig gaar til Administrationen af Ordningen, ved jeg ikke, og det ved maaske ingen, men det kunde jo have sin Betydning at søge dette oplyst.

Endelig sidst, men ikke mindst, forekommer det mig fra mange Vælgermøder, som jeg har haft Lejlighed til at deltage i ud over Landet, at vi Gang paa Gang fra socialdemokratisk Side har hørt Udtalelser gaaende ud paa, at man er klar over, at en eller anden Form for Forsikringsordning nu er nødvendig eller i hvert Tilfælde ønskelig. Ikke mindst dette tillægger jeg Betydning, ja, en afgørende Værdi for denne Tankes Knæsættelse i vor Lovgivning.

Der er saaledes mange Forhold, som maa tilsige os at tage Spørgsmaalet om en Form for Forsikring paa dette Omraade op og gøre det nu. Allermest skulde det Omfang, som den betydelige Del af de offentlige Budgetters Udgiftsside, der omfatter den af Lovgivningen formidlede Aldersrenteforsørgelse, har faaet og fremdeles vil have, tilsige os at komme ind paa en ny Ordning og gøre det nu. Man vil forstaa, at jeg med Tilslutning paahørte følgende Udtalelse af den højtærede Minister i hans Forelæggelsestale, Sp. 4697. Der udtalte den højtærede Minister:

„Det kan derfor efter min Mening blive nødvendigt nærmere at overveje Spørgsmaalet om en udvidet Overbygning paa Aldersrenten gennem et eller andet Opsparingssystem for alle Borgere.“

Jeg maa maaske her indføje, at jeg tror, man skal tage dette i Agt, at Overbygningen ikke bliver for lille; der er jo endelig det, der hedder at gøre Underbygningen tilsvarende mindre.

Ministeren føjede til: „Jeg tror ikke, at man ud over det, som nærværende Lovforslag tilbyder, kan komme meget videre ad den rene Forsørgelseslinie, som den nuværende Aldersrenteordning hviler paa.“ Disse Udtalelser giver jeg paa mit Partis Vegne fuld Tilslutning. Desværre maa jeg vel ogsaa give Ministeren Tilslutning til det, han derefter sagde, at det bliver nødvendigt at overveje hele dette Spørgsmaal i en Kommission. Det ligger i Sagens Natur.